

“Vragrester”

ved Seraphim Yoho, USA

Første gang jeg spiret, troede jeg det var min skyld. Jeg pegede min finger på mine egne vaner og besluttede at de smertefulde ukrudt i min have kunne skyldes manglende vanding eller fra min gødning, der ikke havde nok næringsstoffer. Jeg var stille, da efteråret døde og vendte tilbage.

Den femte gang jeg spiret, begyndte min have at vild. Jorden blev tør og mistede sin farve. Jeg viste endelig nogen mine syre blomster, da de blev for utrættelige for at have en tendens til at være alene. Det var en lang vej af smerte; min have blev opvokset og min ukrudt blev manglet og trimmet. Landskabsarkitekturen fik mig til at lime sig og slankede som et såret dyr. Jeg blev ydmyget, udsatte mig for andre, klædt i et voldsomt skyld og insisterede på, at dette stadig måtte være min skyld.

Den femte gang jeg spiret, begyndte min have at dø. Jorden blev tør og mistede sin farve. Endelig viste jeg nogle af mine giftige blomster, da de blev for smertefulde til at behandle mig selv alene. Det var en lang smerte; Min have blev vokset og min ukrudt blev hugget og trimmet. Landskabsarkitekturen gjorde mig syg og jeg flyttede som et såret dyr. Jeg blev ydmyget, udsat for andre, klædt i dårlig skyld og insisterede på, at dette stadig ville være min skyld.

Den tiende gang jeg spiret, malede jeg et billede. I stedet for pletblødninger af hud, tunnelsår og klæbrig ringer fra bandageklæbende, malede jeg hvad de egentlig burde være.

Blomster.

Min have er min egen og jeg deler skaden i kølvandet på dens gentagne episoder, der sproating med mange andre. Jeg nægter at lade dette landskab ødelægge mig som et ødemark. Dens hektar er både min barmhjertighed og min smerte. Jeg har lært at finde skønheden i deres årstider.

Jeg er femten og blev diagnosticeret med HS cirka et halvanden år siden.